DUMITRU DUMITRESCU

ARMONIE DIVINĂ

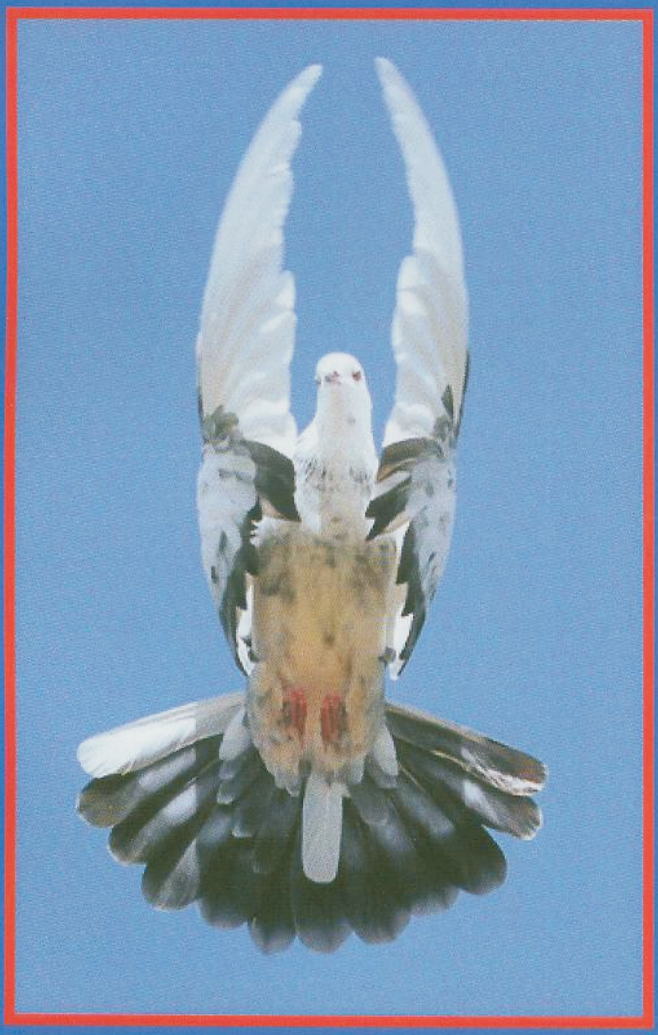

Editura CĂLĂUZA v.b.

DUMITRU DUMITESCU

ARMONIE DIVINĂ

Cuvântul autorului

Iubite cititorule,

Nimeni nu poate şti sau răspunde la întrebarea fundamentală: - ce suntem, de unde venim şi unde ne ducem? Trăim prinşi în interiorul unui intens câmp spiritual în care este inacceptabilă noţiunea de gol sau nimic. Nimicul nu relaţionează, nu interferează şi nu transmite, anulând orice percepţie existenţială …

În câmpul spiritual, harul divin întrepătrunde spaţiul şi timpul, dă contururi formelor, regenerează spectrele armonice, dă curajul şi puterea de a ieşi din dizarmonia în care cu sau voia noastră am intrat, precum şi de a ne căuta o nouă identitate. Trezirea spirituală reconfigurează alte căi de ales în drumul nostru spre lumină: alegerea ne aparţine. Poezia m-a echilibrat, a izbucnit în interiorul meu ca o revoltă împotriva neputinţei de a îndrepta anormalitatea, m-a învăluit cu harul aurei lirice, preschimbându-mi comportamentul. Eu, dintr-un ateu convins, am devenit un credincios iremediabil.

Motto-ul, autorului:

„Iartă-mi greşeala,

luminează-mi

gândurile

şi dă-mi putere

să urmez căile Tale,

Doamne! “

RĂUL ȘI BINELE

(euharistia tainică)

Nimeni nu poate şti ce înseamnă
Bine şi rău;
Nimeni nu poate privi înlăuntrul
Harului său..
Când descifrat-ai calea luminii
Şi-ai prins din văzduhuri ideea de gând,
Cu capul pe pernă, întreba-tu-te-ai, oare,
Cine sunt eu?
Ce dor îmi dă viaţa şi cine mă creşte
Firav, îndoielnic şi nepriceput,
Cărarea luminii găsit-am eu, oare,
Orbecăind pe drumul ce cred că mă duce,
Spre-un nou început?

Răul m-apasă, imi chinuie trupul,
E-adânc împietrit în suflet şi-i greu,
Răvnesc nebuneşte ce nu-mi foloseşte
Şi caut să fur din lumina
Fratelui, meu !...
Crucea ce-o port mă-nfioară,
Dă sens agoniei şi-n simţuri pătrunde,
Trezeşte în mine dorinţa de viaţă,
Îmi spune că truda-necată-n sudoare
Dă netezire gândului care,
Găseşte cărarea-n Hristos
Dumnezeu.

Trezeşte-mă, Doamne, ia-mă cu Tine,
Eşti binele vieţii spre îngeri lumină,
Sunt răul tău, Doamne, şi iartă-mi purtarea,
Doar tu eşti a vieţii mele cărarea
Harului eului meu…

ANTISIMȚURI

Nu vreau să văd,
Nu vreau sa gust
Amarul tenebros;
Nu vreau s-ating
Şi nici să ling
Din blidul unsuros.

Un hăhăit drăcesc
Îmi şuieră-n timpane
Şi-mi face ziua neagră-n
Tăciuni pe vatră stinşi,
Lumina din lumină,
Nu mai pătrunde-n case
Să mângâie tristețea,
Nebunilor învinşi…

Nu vreau s-aud,
Nu vreau duhori,
Mirosuri lâncezânde;
Nu vreau să dau
Şi nici să stau
Pe funcții muribunde.

Cu ochi vicleni crucelnici
De lacrimi mincinoase
Apare răul demon
Hidos, curvărăsit,
Sticlirea-i diavolească
Îmi răscoleşte trupul
Şi-mi chinuie auzul:
- Un fleac, i-am ciuruit !...

Nu mă lăsa Tu, Doamne,
Să fiu de rău strivit,
Trezeşte-mă din starea
De-a fi un nesimțit!

DRUM CĂTRE VIAŢĂ

Se clatină drumul de piatră,
Când cerul mi-e martor şi mut,
Torent mistuit şi inimă seacă
Îmi duce groparul la locul ştiut…

Tu spui rugăciunea, părinte,
Cântându-mi pe drum cumpătat,
Ştiind că va plânge cuminte
Pământul de lacrimi udat…

Mă zgâlţâie drumul de piatră,
Adorm în sicriul de nuc,
Tămâia sau smirna cu mine odată
Ard şi iar ard, într-un dor ne-nceput…

Din cer vreau să zbier
Către lume, de pot,
Să-mi cumpere groapa
Cu suflet cu tot.

ÎNTREPĂTRUNDEREA

Refragmentând puțina clipă
Spre a o prinde în astral,
Trăgând către extrem prezentul
Din infinit subliminal,
Să nu ne întrebăm când timpul
Ne va răspunde sec și-apoi,
Vom aștepta o rezolvare
Eternității prinsă-n noi !

Uzurpătoarea rațiune
Învinsă de-ale noastre zbateri,
Pulverizând dumnezeirea
În întreite sfinte laturi,
Pierdută-n vortexul de gânduri,
Pulsând frenetic în sferale,
Va da noi spațiilor forme
Spirituale, siderale,

Ce se întorc comprehensive
La sfera eului divină,
Cu centrul izbucnit în raze
Aducătorul de lumină
Echilibrat din întuneric
Ne reclădește în iubire,
Pe trei dimensiuni în care
Dă formei har, vieții trăire …

Să nu ne întrebăm când timpul
Ne va purta pe alte unde,
Rătăcitoare, lumea noastră
În spirit se întrepătrunde.

AMURG TRANSFIGURAT

Se-ntunecă amurgul deasupra casei mele,
Învolburat mi-e gândul şi nefiresc de greu,
Aş preschimba chiar ţigla cu o perdea de stele
Veşmânt să-mi fie vântul, mângâietorul meu…

Înnegurat mi-e cerul, deasupra-n toate cele,
Fiorul apăsării mă trage spre afund,
Îmi întreţes coconul apărător de rele,
Trasfigurat în flutur să ies în zbor rotund.

Să nu mă vadă nimeni pe-a florilor petale
În roua dimineţii şi-n zbateri de aripe,
Ascuns de răul demon, bântuitor şi care
Revarsă peste îngeri ale haosului clipe

Vreau zborul meu să fie precum o adiere
O pală-nsingurată, fără un scop anume,
Să mă topesc în frunze, în flori, apoi prin ele,
Să mă unesc cu cerul şi lui a mă supune …

Trezit să fiu de stele, în dulce licărire ,
Pe-o rază de lumină să mă strecor în casă ,
Să-mi renovez lăuntrul, cu noua mea venire,
Iar harul să-l aştern pe-o carte-n colţ de masă…

Deasupra casei mele trag o perdea de stele,
Mă înfăşor cu versul, veşmânt şi mângâiere…

PRĂPASTIA

Peste a mea umbră
Curge apa lină,
Înceată şi dulce,
Albă cărăruie,
Piatra de pe coastă,
În contur albastră ,
Reclădeşte trupu-mi
Rece, de statuie…

Mă-nfioară dorul
Clocotind în unde,
Din valea adâncă
Lângă apa vie,
Între line valuri
Nu mai ştiu pe unde
Pluteşte iubirea,
Ce viaţa-mi pătrunde…

Peste a mea umbră
Păsări stau la pândă,
Ţipete-n ecouri
Într-o lume gravă
Se ascund şi norii-n
Liniştea rotundă
De a mea tăcere
În noaptea zăbavă.

Mă-nfioară golul
Ce se simte-n vale,
Rece ca o crustă,
Glacial şi crud,
El din apă pură-mi
Face sărindare
Să le dau drept morţii,
Hrană de-nceput…

Peste a mea umbră
Curge apă lină ,
Se învârte-n cercuri,
Se face torent,
Îmi desfiră gândul,
Durerea-mi alină
Şi mă trage valul
În golul strident !

Noaptea mă-nfioară,
Zborul pare vis ,
Caii de aramă
Din pădurea verde,
Călăriți vor trece
Cu Marele-nvins,
Peste a lui viață
Ce-n noapte se pierde …

DĂ-MI ...

Doamne, dă-mi iară
Puterea de-a fi,
Dă-mi zâmbet, ia-mi umbră
Ce-n mine preumblă,
Dă-mi cântec, dă-mi pace…
Şi nu mă topi.
Degeaba mă fură
O mie de gânduri,
Degeaba pe braţe-mi
O fiinţă s-a pus,
Când eul din mine
Începe să piară
Şi creşte flămândă
O umbră, ce-n suflet
S-a scurs !
Eu simt că mă ține,
Eu simt că mă doare,
Ciuperci otrăvite mănânc,
Să nu mor,
Să moară doar umbra …
Mi-e sufletul tare,
Trăiesc cu speranță,
Cu teamă şi dor …

Doamne dă-mi iară
Puterea de-a fi,
Dă-mi cântec, dă-mi pace…
Şi nu mă topi!

SFERA EULUI MEU

De jur împrejur sunt şerpi,
Pielea-i solzoasă ca umerii
Cailor sterpi;
Mă înveşmânt cu recele lor,
Mi-e inima-n sloiuri topită de dor.

În lunca din vale sunt rugi,
Murele negre-s văpaia
Ochilor-slugi;
Ghimpii ascunşi după tulpini,
Păzesc fructele rugilor plini.

În sfera mea bântuie vânt,
Cercuri de foc, port fără noroc
Flăcări în gând …
Râvnesc libertatea de după
Veşmântul, ce viața-mi astupă.

De jur împrejur sunt solzi
Albi, aurii, vineții, fumurii,
Vibrații pe corzi;
Şerpi de lumini, fulgeri lucesc,
Valuri descresc …

BLESTEMUL LANŢULUI

Privesc cum se-mbină o zală cu alta
Din zalele multe pe fragede trupuri,
În golul ce joacă inelele toate
E-o lume de fier, e-o lume de gânduri…

Iar lumea de zale e-o lume închisă,
Căci cercul te prinde, te ține o clipă,
Îți dă drumul iară în liniște-aprinsă
De altă durere a zalei, vecină și mică.

Când ceva mă trage, o zală mă doare,
Povara îmi chinuie brațul de fier,
O forță mi-e trupul, durerea e mare
Și lunecă-n zalele-ntinse zgomot de-oțel.

Greul m-apasă, brațul îmi plânge
Îl simt plin de lacrimi pe-ntinsele zale,
Aș vrea să fiu tot, dar trupu-mi se frânge
Și rupe din mine în zodia clipei amare …

Inelul bolnav privește cum iară
Un lanț învechit mai cară o altă povară !

VICIUL

Mi-e viciul dorință
Fantomă-n neființă,
Blestem dăruit
Și să-l port,
Îmi mângâie trupul,
Înșelându-mi gândul,
Făcându-mă-n zi
Un netot.

Mi-e viciul iubire,
Curaj și simțire,
Blestem potrivit
În neom,
Mi-e palidă fața
Și rece ca gheața,
Când cuie îmi strâng
Pentru tron …

De-aș ști să m-ascund
În timpul meu gol
Doar de viciu,
Ar fi așa greu
Să fiu tocmai eu
De sacrificiu!

ORAȘUL

Ochi vicleni, pași păgâni
Trec fără glas
Cu zâmbet pustiu;
Nu întâlnesc ochii iubiți,
Pe strada-ngustă,
Sufletu-mi cere
Nectar rubiniu.

Străzile-s pline,
Într-o bodegă
E fum de tigară:
Beți inocenți
Par singurii clienți
La masa de seară.

O lume flămândă
De dimineață
Aleargă-n bazar,
Mulțimea irumpe
Cântarele-s goale,
Cozi muribunde
Scâncete-n, jar …

VASUL - FANTOMĂ

Odată, lumea a trimis
De la țărmul unei mări nedefinite
Un vas cu cai;
Dorea să sfideze azurul
Prin zborul inocent
Al cailor înaripați!
De-a lungul țărmurilor abstracte,
În zadar puteau fi zărite
Coroane de flori…

Odată, a plecat
De la țărmul unei mări nedefinite
Un vas cu cai;
Lumea nu ştia încă ce ascunde
Depărtarea din umbra
Privirilor de rând …
Drumul lin al ființelor nevinovate
S-a contopit cu albastrul
Imaculat al cerului.

Odată, apele
S-au revoltat în mijlocul
Unei mări nedefinite;
Din adâncuri s-au ridicat
Imense valuri, întunecând
Lumea şi vasul- fantomă;
Deseori, curioşi privim
Cum pe țărmuri apar
Schelete de cai …

CONVALESCENȚĂ

O forță m-ascunde în umbra tăcutelor bolți,
Pe înserare, fără iertare, că-i oră târzie,
Mă ține la uşa putere abstractă şi vie,
Se-nchid fără milă ale gardului porți.

Prin casă aleargă în zbucium turbat,
O seamă de lucruri; paltoane, umbrele
Privesc cum dulapul se clatină sub hainele mele,
Fantome apar pe la geamuri, fantome se bat.

Mi-e teamă şi nu cred ca zorii să prind
Când tremur, iar casa se zgâlțâie toată,
Pe vântul de noapte se vede cum roată
Aleargă nebune femei dănțuind !

Au brațe din jar şi aripi în plus,
Au umeri scheletici, sălbatici şi goi,
Mă țin treaz în noapte ecouri – şuvoi,
Scăldat într-o apă, de-al trupului scurs.

Din înălțimi vin spre vântoase cete de cai
Negri, sălbatici, pe dâre de fum,
Fiori ce înmoaie şi macină-n drum,
Puteri din neant să alunge nebunele-n rai ….

Lovesc cu copitele golul de vânt,
E luptă în ceruri, e luptă şi, poate,
E glas de durere şi țipăt în noapte,
Femei rătăcite,… şuvoaie curgând !

În casă-mi pătrunde un cal dinspre iad
Cu păr neguriu ca pana de corb,
Sălbatec în ochi roşietici, dar orb
Mă simte că-s viu şi fuge spre mine în trap …

Deschid larg fereastra, să-l prind în pervaz,
Încalec mirajul, mi-e sufletul treaz,

Învălui conturul, strângându-l în poală
Sunt negru şi par o fantomă de smoală !

M-am îmbrăcat în alb, nu ştiu ce să port ,
Sunt doi ani acum, de când în casă-mi cântau
… muzici de mort …

DE ȚI-AȘ GREȘI

De ți-aș greși,
Ce îmi vei spune, oare?
Că sunt nebun,
Spumă şi fum,
Strigăt în drum,
Ce doare?!

Fără să vrem,
Nu putem şti
Cum poate fi
Ziua de mâine:
La fel ca ieri
Şi-alaltăieri,
Ne vom trezi
Că nu avem
Un strop de pâine…

De n-aş iubi
Cum aş trăi?
Mă doare
Zâmbetul meu,
Zâmbetul tău,
Doar prin sărut

Ne vindecăm
De foame !.

De ți-aș greși,
Tot ce-mi vei spune
Doare…

DOR DE IARNĂ

Nu voi şti
Ce să-ndrept,
Nu voi şti
Ce e greu ,
Când izvoarele curg
Toate-n sufletul meu

Simt ca mor înecat
Într-al apelor drum,
Respirația prinsă
De torentul nebun
Stând pe mal, să aştept,
Vor veni din străfund
Stele mici, licurici,
Fulgi de cer şi pământ …

Se vor stinge, apoi,
Singuratic pe mal
Le răspund c-aş dori
Iarnă-n veci
Şi zăpezi ,
De cleştar …

DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎN CAZARMĂ

Plouă pe cazarmă. Picături mărunte
Se aleargă-ntr-una într-un ritm decent,
Învelit în gânduri, pe cearceafuri albe,
Curge-n nemurire fluviu indolent.

Picături frustrante bat la geamuri nude
Ce se sparg în sfere lucii de cristal,
Când reducem totu-n ape explozive
Ne vom duce, oare, viața la cântar?

Plouă pe cazarmă. Norul ce cuprinde
Într-o lume-nchisă un batalion
Ascunde cadența tragerii din ceruri,
Unde nu există liniște și somn!

Plouă pe cazarmă.Din explozii, schije
Bat la geamuri ude, plângătoare, reci,
Infuzii cu pâclă de ape acide
Aburesc metalul din cazarme seci.

Nu știu cât voi sta legat de cazarmă …
Două săptămâni, o eternă toamnă!

ÎNGRĂDITE CĂRĂRI

Ca un nebun,
Trag de lanțul
Slăbiciunilor mele…
Şi-l port aşa prin lume
Să văd dacă lumea ,
Întelege povara destinului comun.

Râsetele celor întristați
Sunt cântece,
Ce-mi alină durerea
Jugului abstract.;
Mă întreb:- Oare cine-mi va arăta drumul
Către dragostea neîngrădită?

Nu ştiu ce să fac,
Nu vreau să mă-mpac,
Frunză galbenă-n frac
Sunt nebun, fără leac!

RUGĂ PĂMÂNTULUI

Ascult la toate câte sunt,
La sufletele care plâng ,
La inimile care bat
Sfioase-n sat …

Mă rog cu dor pământului
Şi adierii vântului,
Mă rog luminii în descânt
Cu cruce-n gând …

O luptă-i viața pentru toți
Să nu ne punem bețe-n roți,
Să nu ne-ascundem după porți
Şi să fim hoți !

Înnegurate, tremurând ,
Chiar florile s-au întristat …
Cad nopți din nouri argintii,
Petale vii…
Mă rog pământului, descânt,
Cu cruce-n gând …

BABILON

Un împărat cu suflet bun
Rege-n Ierusalim, nu fiecum,
Spunea: - Vai de poporul cel domnit
De-un om nebun!

Mi-am pus chiar zilele zălog
Nu ştiu nici cui să mă mai rog ,
Muncesc, dar nu am pentru ce,
Se-mbogăţesc lichelele,

Ne pun la jug trăgând din bici ,
Am ochi de cal, mănânc urzici,
În sat tot bat clopotnițe,
Țăranii merg la câmp, cu botnițe !

De la Hristos aş vrea să cer
Un pat cu colți şi ghimpi de fier,
Să stea pe țepi, de-or osteni,
Când zilele se vor sfârşi,

I-aş sfâşia, i-aş ține-n chin ,
Vampiri cu suflet de venin ,
În drum aş pune-un om cu toaca
Şi-n cimitir le-aş săpa groapa …

Din bogația de-altădat'
Fărâmituri de cozonac,
Mi-e dor şi cer, strig „lerui -ler"
E frig, în țara mea şi ger…

Cu răutate ne hrănim
Când lira şi-a ieşit din ton,
Iar restul vieții-l vom trăi
Precum a fost în, … Babilon!

LIBERA TRECERE

Frunzele de nuc creolate
Îşi iau rămas bun
De la bătrânul pom,
Zburând nestingherite pe aripi de vânt.

Oameni-s mai trişti ca altădată:
În pasul lor şovăielnic
Se simte truda chinuitoare
A unei vieți trăite fără rost.

Dar iată, pe lângă casele țărăneşti
Au înflorit crizantemele!
Încă pluteşte mireasma îmbătătoare
A viilor culese şi a florilor târzii.

În libera trecere, întâlnitu-s-au
Oameni, anotimpuri, frunze
Şi, iarăşi, oameni. Gândurile convulsionate
Sunt drumuri în dorințe neîmplinite.

Frunzele de nuc creolate
Îşi iau rămas bun de la bătrânul pom ce
Întineri-va-n primăvară cu viața lui
Capabilă de o nouă trecere.

Întotdeauna cei slabi
Se ofilesc înainte de a fi cunoscuți lumii,
Iar casele lor sunt semne
Cu înțelesuri nesemnificative.

În libera trecere întâlnitu-s-au fiare
Şi oameni buni;
Ce-i pasă universului de suferințele
Noastre, noi cei împovărați de atâta bunătate!

Oameni-s mai trişti ca altădată …
Au încercat să prindă sfârşitul de mileniu,
Dar i-au obosit
Grijile şi drumurile multe.

Ce-i pasă universului
Când stele se-aprind
Şi se sting una după alta,
În înserare! …

În marea trecere e viaţă,
În marea noastră dorinţă de-a fi
Tineri în veac, îmbătrânim
Înainte de-a ne cunoaşte pe noi înşine.

Lângă casele ţărăneşti
Vor înflori ghioceii, în primăvară;
Petalele lor pure vor nuanţa
Albului zăpezilor imaculate.

În libera trecere se întâlnesc
Oameni, petale, frunze şi,iarăşi, oameni.
Urmele lor rămân, totuşi,
Cu întelesuri nesemnificative.

ZIDARUL DE OASE

Mi-am dorit să zidesc
O casă;
Nu am găsit alt material
Decât oase de om
În grămezi întregi,
Stând pradă foamei pământului;
Am desfundat locul
Să scot la iveală
Oase de mâini, picioare de oase ,
Cranii, rotule, vertebre grețoase,
Făină cernută în zile cețoase
Pământ, ce şi carnea devoră
Din suflete-ntoarse.

Am ales pentru temelie
Oase de oameni bătrâni,
Să-mi fie locuința mai trainică;
Cărămizile de-nceput
Le-am cioplit din picioare de femei,
Fără a-mi da seama de sex,
Decât atunci când oasele
Plângeau în hohot feminin.
Le-am aşezat cu grijă
În straturi cărămizii,
Să-mi stâmpăr dragostea
Ce mi-a chinuit inima
Şi gândurile …

Zidurile s-au înălțau zvelte,
În geometria mormintelor egiptene;
Am adunat ca un nebun,
Scormonind pământul, grămezi de oase !
Statuara mea construcție
A devenit, pe zi ce trece,
O piramidă a trupurilor muribunde;
La mine aşteaptă zilnic
Bătrâni, cu lumânări în mâini,
Să moară. Mirosurile putrefactive
Amestecate de vânt
Cu stropii de ploaie
Dăltuie-n simțuri, finisându-mi zidăria !

Pentru cupolă am ales
Oase de copii,
Acoperişul a devenit clopotniță
Iară în ea mi-am aşezat
Trupul. Prin ziduri,
Au intrat şi au trecut
Duhuri de morți;

Împrejurul, amestecat
Cu zbuciumul turbat al vânturilor,
Mi-a arătat unde este lumina
Şi am încercat haotic să o prind,
Dar mâinile mi-au căzut
Reci şi neputincioase …

Eram precum nu-s, de muncă răpus,
Un clopot eram şi-o grămadă de oase!

LA FÂNTÂNĂ

La fântâna dorului
Setea-n apă lină,
În căuşul palmelor
Curge cristalină …

Din oceanul gândului
Lacrima mă doare ,
Trupurile noastre par
Flori tremurătoare.

La fântâna dragostei
Stelele se-adună-n
Răsăritul soarelui,
Izvorând lumină ….

Mă alin cu cântecul
Suferind în tindă,
Trupului descântecul
Dincolo-n oglindă …

La fântâna dorului
Lumea se adapă
Din setea cuvântului
Îmbrăcată-n apă …

NOSTALGII CRAIOVENE

Eu trec ades prin marele oraş …
Efervescent şi viu, încă nu e pustiu,
Aici am adunat speranţe şi oftat,
Iubiri adolescente în suflet pătimaş !

Îmi întâlnesc profesori din şcoala liceală;
Nu ştiu să fi fost buni cu mine, ori nebuni !
M-au învăţat că viaţa e limpede ca faţa
Unei oglinzi de apă, dintr-o băltoacă goală.

Eu trec ades prin marele oraş…
Văd lume fără treabă, văd oameni fără grabă
Pe străzi în înserat, sărut am căutat
Un zâmbet de iubită suav şi drăgălaş.

Cu porţile închise m-aşteaptă-n catedrală
O înserare rece, ce trupul îmi pătrunde;
Aici ceream cu teamă duminicilor vamă
Madonei întristate …, azi e paradoxală !

Eu trec ades prin marele oraş …
Cer sfinţilor minuni, madonelor genuni,
Bisericilor mute, idei preconcepute,
Cer coruri îngereşti, de copilaşi …

Aici m-am întristat, aici m-am bucurat
Şi toate se încep, … cu – „a fost odat ‘!”

ASUMARE

Sunt dator să mă nasc
Şi să gust din fericire:

A iubi - e-o inocență,
A trăi - perseverență,
A-nțelege - existență,
A trudi - reminiscență,
A fi hoț - intransigență,
A muri - inconsecvență
Și, totuși,

Sunt dator să trăiesc
Şi jur să fiu mereu, fericit!

GETO - DAC LATIN

Peste noi trecut-au iute vânturile;
Din apus, din răsărit
S-au întors şi-au năvălit
Ca gândurile…
N-au putut rămâne-aici şi au plecat:

Brațul meu ar vrea acum să semene
Iar recolta să mi-o strâng-ai mei copii
Ce vor s-ajungă,
Stânci, de cremene !
Sunt frumoşi flăcăii mei în veşmânt de dac !

Din Carpați, curg spre câmpii izvoarele,
Nici-un corn n-o să mai sune ,
Cât pot încă să se-adune
Inimi libere !
Viitorul ne va spune şi lui mă închin ….

Iar de-ar fi să mor, nu ştiu !
Ce să cred că-n astă lume-ai
Mei nepoți, dori-vor plânge
Urma mea, târziu?
Eu voi mulțumi, atunci, neamului latin!

BOABE DE GRÂU

Spicul de aur flutură-n vânt,
Limpede mare, în foşnet sfioasă,
Vântul aleargă valul purtând
Al grâului copt din pâinea pufoasă.

Ziua toridă de vară grăbeşte
Coacerea lanului, bobului sfânt,
Seva pământului tulpina-ntregeşte
Şi creşte semeaţă în soare, arzând.

E foşnet de săbii sau foşnet de ape,
E clinchet de-argint pe-ntinderea vie,
E marea de aur în boabele toate !
Izvoare de viaţă, pământului glie.

Noaptea porneşte cuptoarele-arzânde,
Pâinea-n bucăţi peste noi se va frânge!

JOC DE NOROC

Demoni se strâng, focul e foc,
Aur pe jos, fețele ard ,
Mâini tremurânde suflete-n joc
Cu ochi de reptile-n venin de bastard;

Ziua de-i caldă, palmele-s reci
Umede parcă de-al jocului râs,
Cărți învechite, nu poți să pleci
Din luciul sălbatic al banului strâns.

Liniște surdă, oameni nebuni,
Ticuri nervoase prin vene urcând,
Stele pe cer, simple minuni,
Trâmbiți de diavol sunt banii țipând !

Curge la vale apa tăcută ,
Banii se duc pe gârla cea multă…

PASĂRE MAIASTRĂ

Printre anii grei ai vremii-n
Primăverile frumoase,
Printre stelele de noapte
Licărinde şi fricoase,
-Unde, oare te vei duce
Evadând în noapte-albastră,
Dulce pasăre măiastră?
-Unde, oare, vei ajunge
Cu-al tău zbor spre infinit
Străbătând nemărginirea
De luceferi, satelit?
Evadezi şi pierzi, nebuno,
Cântul omului şi-al vieţii
Dacă vrei să iei cu tine
Versul dulce-al tinereţii,
Te vei întreba-n răstimpul
Scurs prin mândra ta plecare
Ce te mână-n universul
Amăgitor şi în care,
De-ar fi viaţă printre gheţuri
Ori în stelele arzânde,
- Unde ai casa, străino?
Spune-mi mie: - Unde, unde?
Printre anii grei ai vremii
Peste-a timpurilor roată,
Vei zbura prin ‘nalt de ceruri
Dulce pasăre uitată …

OAMENI ŞI FLORI

M-am gândit să pictez o floare;
Am cules-o din grădina ideilor
Şi-am încercat să-i rup o petală.
Roua frunzelor de dimineață
Mi-a şoptit că-i prea fragedă şi se ofileşte.

M-am străduit, apoi, să o păstrez
Printre gândurile şi sentimentele mele.
Albul imaculat al florii
A căpătat în desen nuanțe aurii,
Dar era tristă, ca o inimă fără dragoste.

M-am gândit, apoi, să desenez şi o rază de soare;
Mângâierile sale au dat lumină florii
Trezite la viață şi nu după mult timp floarea
A început să plângă după astrul
Topit la orizont în înserare. A trebuit, apoi,

Să-i alin durerea prin adieri de vânt;
Tulpina fragedă vibra în dansul sălbatic
Din trupul firav, gata să moară …
Peste vânt am tras o cortină de nori,
Iar la rădăcinile ei, am pus trei picături de apă.

M-am gândit ca prima să fie pentru ce-a fost,
Altă picătură să o ajute să iubească,
Iar cea de-a treia să o facă fără de moarte.
Floarea a băut doar primele două. Stropul
Tinereții, îmi pătează încă chenarul desenului!

Am ajutat-o să-şi îngrijească petalele;
Zadarnică trudă, în gândul florii şirete…
Pe covorul de frunze al toamnei cad muguri
Necopți.Miresmele de odinioară nu mai sunt ,
Albu iernii acoperă mirajul florii de altădată.

Am privit în urmă pânza imaculatâ a picturii,
Alb covor de nea, univers al gândurilor mele …
Am refăcut conturul desenului, dar, vai!
În colțul florii e picătura din apa nebăută
Din care-mi umectez penelul ideilor …

M-am hotărât să pictez o floare,
Am cules-o din grădina dragostei
Și am încercat să-i rup o petală;
Roua frunzelor de dimineață
Mi-a șoptit că-i prea fragedă și se ofilește!

VERSURI DIN LEMN

Pădurea mă cheamă ,
Trunchiul copacilor goi,
Fără de frunze-n zăpadă
Sunt strigăte stinse şi moi;

Arbori răzleți
Stau singuri în drum ,
Drujbe flâmânde îi toacă
În lemne şi scrum …

E lemn peste tot,
Chiar şi-n banca ce scriu,
În patul de brad şi-n poemul
Ce-aş vrea să-l re-nviu !

Oriunde priveşti
E o lume de lemn,
Creionul şi versul pe foaia
Ce-aş vrea să-l aştern …

URA DIN RĂU

Om nebun, demon în viață,
Greu ca anul prins în noi,
Mintea-mi vrea să înțeleagă
Pasul rău ce trece-n grabă,
- Ducă-se-n nevoi …!

Trup din trupurile noastre
Ochi crucelnici licărind ,
Lacrimi fără de simțire
Dor, cuvinte, amăgire
Şi vieți suferind…

Dacă l-aş putea trimite-n
Foc de uscăciuni sau scrum,
Aş da sufletul meu vamă
Ca să nu îmi fie teamă
De-ai lui pași, pe drum…

Să rămână doar iubirea
Între oameni fără ură ,
Să trăim în bună pace
Să-nnecăm pofta ce zace,
În omul care fură!

HORA

Saltă piciorul, zii lăutare,
Zii, că zici bine cântecul meu,
Spumegă vinul, umpleți pahare,
Să aibă taraful, cinste fac eu!

Fie-ne ziua farmecul nostru,
Fie-ne ceasul martor arzând,
Tropot şi surle în jocul pedestru
Vornicu-nşiră fetele-n rând…

Hora fierbinte înlănțuie trupuri,
Trece prin poale aer săltat,
Jocul încinge starea de lucruri
Năvalnică trudă, năvalnic oftat …

Strunele cântă, oameni petrec,
Mândra-mi zâmbeşte,… nu voi să plec!

FĂRĂ TITLU

Privesc cum zilele se duc,
Complementând chenarul,
Dând nopților răgazul rând,
Pentru a şterge anul...

O lună bună m-a adus
De-mi poartă amintirea ,
E lungă vremea ce s-a scurs
Când îmi întorc privirea !

Şi nu ştiu, zău, cum am trăit,
Nici drumurile toate,
Doar văd cum porțile-mi se-nchid,
Iar calea mea e noapte…

Nici nu mai pot să întrevăd
Cum ninge peste iarnă,
Ştiu dezlega gordianul nod,
Nu, ploile din toamnă …

Imagini vii cad din trecut
Eternul e prezent,
Simțirea-mi dă fior tăcut
Abstractului absent …

Iar dacă trupul va fi luat
De-al apelor străfund,
O Dunăre îmi va purta
Nisipul către prund.

DUPĂ OGLINDĂ

Privesc spre chipul meu
Şi, zău, că-mi pare rău ,
De viaţa suferindă
Ascunsă dup-oglindă:

Trăirile din noi
Dau umbrelor văpăi,
Cât suntem de străine-n
Privirile vecine!

Prin geamuri ne zâmbim ,
Aiurea ne privim,
E-aşa de trist şi greu
Zâmbetul meu …

ÎNDREPTAREA

Te naşti din părinți,
Primeşti şi iar vinzi
Puterea de-a fi
Om, în sat,

Vreme, tu, prinde-ne,
Undeva strânge-ne
Şi fă-ne un mare …
Păcat!

Când vieții dau piept,
Încerc să mă-ndrept,
Caut cuvintele
Rimelor, sfintele.

MOȘTENIRE NEDEMNĂ

Demult, când hoțul împărat
Și-a înșelat poporul,
În viciu ne-a transfigurat
Până și viitorul …

Când timpul, însă, va uita
Trăirile nedemne,
Hoția se va-nfiripa
În versiuni moderne…

UITAREA

Ce-ar face omul
De n-ar fi
Uitarea?…
Din fier şi tot s-ar ofili
Durerilor în orice zi
Cu bucurii topite-n drum,
Ca sarea …

Nu ar mai şti
Ce-i leac şi chin,
Eu dintr-o viaţă-mi tot reţin
Crâmpeie, gânduri,
În zadar
Le uit, apoi, curând, în gând,
Ele-mi vin iar.

Roboţii chiar şi ei
Devin uituci.
Programele când li se schimb'
Se şterg de biţi,

Prisme şi nimb,
Cu mintea goală rămânând
Zurzuci.

Ce-ar face omul
De n-ar fi
Uitarea…
S-ar tot certa, s-ar duşmăni,
Poate mă-nşel, şi s-ar iubi,
Veşnic trăirile ar fi
Ca marea!

ALERGÂND ÎN SPIRALĂ

Aş vrea doar zâmbetul să-mi dai
Peste uitarea vie ,
Acum în gând, pe mine de mă ai
Iubirea mea pustie…

Privind la ochii frunții mele reci
Cu patimă fierbinte,
O clipă doar să te apleci,
De mă mai ții în minte.

Te vei gândi la chipul meu
La inima-mi zăbavă,
De ți-am greşit, de vină-s eu
Şi-a vieții reci epavă …

Iar dacă sufletul e greu
Pe noptile-mi amare,
Aştept să vii, chem dorul tau
În rugă şi iertare.

Aş vrea doar zâmbetul să-mi dai
Peste uitarea vie,
Acum în gând, pe mine de mă ai
Iubirea mea pustie…

DRAGA MEA

Draga mea, noi mâine vom fi împreună,
Lasă-mă o clipă numai să privesc,
Ochii tăi sau părul cu flori în cunună
Şi cuvinte dragi, mândro, să-ți şoptesc!

Ziua de-i sfârşită, noaptea fumurie
Se opreşte-n pragul marginii de sat,
Nici nu ştii, iubito, cât aş da să vie
Din nou paşii repezi sufletului drag!
Îți voi frânge trupul cu-o îmbrățişare,
Iar chinul cel dulce să-l păstrezi tăcută
Şi să nu te superi, că mi-eşti dragă tare,
Din iubire parte să-mi dai multă, multă …

Draga mea, noi mâine vom fi împreună
Amarnic e dorul, viu în miez de noapte,
Greu îmi va fi ceasul, lungă va fi clipa
Aşteptării tale-n, rugi necuvântate …

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Peste valea dintre dealuri
Trec cocorii rânduri, rând,
Glasul serii face umbră
Zilelor, trecând ….

Amurguri înmărmurite
Pe roşeaţa norilor,
Par covoare dăruite,
Rândunelelor …

Împrejuru-i plin de frunze
Frunze veştede,
Vântu-mi mătură ograda
Sprinten, repede.

Sunt bolnav, nu am ce face
Suflet prins în dor,
Cer inimii să dea pace
Gândului dator …

Că-i plecat aşa, de-acasă,
Prin lume hai-hui,
Promiţând să se întoarcă-n
Dar, … sufletului.
MĂ ÎNTREBAI …

Mă întrebai ades ce fac:
Eu nu ştiam să-ţi spun,
De-s mort sau viu
La cine ţiu
Sau vorbe care-ţi plac... !

La despărțire ochii mei
Plângeau, să știi durerea lor
Cu lacrimi vii,
De suferinți și dor …

Aș vrea ca numai eu
Să fiu în gândul tău,
Pe drum uitat
Te-am căutat,
Mereu …

SĂ FIU IERTAT

Ți-am dăruit frumosul din zările-albăstrii,
Îns-adorai parfumul culorilor de flori,
Nu-ți voi uita sărutul în dar cu calzi fiori
Şi zâmbetul din ochii-ți ispititori, zglobii …

Căci nu-mi spuneau nimic, prădalnicul meu gând
Cuvântul să ți-l prindă era interesat ,
Eu te priveam, iubito, în liniştea din crâng,
De-ai fost nefericită, aş vrea să fiu iertat !

Nu-nțelegeam nici vântul când îşi certa castanii
Tristeții picurând veşmânt în înserare,
Prin ochii tăi de flori trecut-au grabnic anii
Iubirea transformând-o din chin, în disperare...

Iar dacă din iubire prea mult nu ai gustat
Şi te-am nefericit, aş vrea să fiu iertat!

PLOUĂ

Plouă pe vânturi, plouă din noi,
Umbrela mi-e plină de lacrimi uscate,
Toamna din frunze ne cheamă spre ploi
Iar ploile vin, în cântec de inimi curate.

Sărutul tău dulce pe vremea fluidă
E rană şi dor, extaz de-nceput,
- O! Ploaie de toamnă, spune-ne încă
Un' te vei duce? - Când te-am pierdut?

În cântec de ape-mi şopteste iubita,
E bine că toamna ne ține-mpreună,
Prin pomii din parc aleargă ispita
Doar ea şi cu ploaia târzie, nebună! ...

Plouă din cer,
Plouă din zarea albastră,
Plouă din dragostea toamnei,
Plouă din inima noastră…

COPACI FĂRĂ COAJĂ

Sunt aşa de trişti şi goi
Crengile virgine,
Se-nveşmântă-n frumusețea
Razelor străine;

Niciodată n-a dus vântul
Frunza alergând,
Peste florile păgâne-n,
Valuri tremurând …

Seva trupurilor plină
Curge peste noi,
Bucățele de tulpină-s
Cearcăne-n, noroi;
Păsările niciodată
Nu ne-or desfăta,
Vraja cântecului toată
Nu ne va ierta …

Firea noastră încă plânge
Clipele de-apoi,
Gândurile zac în trupul
Copacilor goi.

PASTORALĂ

Frunzuliță de susai,
Florile dalbe,
S-au strâns frunzele pe plai,
Albe flori de nalbe …
Şi-au lăsat copacii goi
Doar schelete reci,
Râd şi macii din trifoi,
Ghimpii din poteci.

Frunzuliță de alun,
Flori de măr rotat,
Plâng crenguțele de prun
Goale pe-nserat…
Dintre bumbii-nmuguriți
Vând acum în drum,
Gustul prunilor poftiți
Vântului nebun.

Duce timpul către noi
Alte frunze verzi,
Toamne ruginii sub ploi
Pomule, tu pierzi,
C-ai rămas golit în sat
Frunză de mălin,
Cu al fructelor oftat
De dulceață plin.

Frunzuliță dor nebun,
Mândre flori-altoi,
Vreau doar frunzele acum
Arborilor goi,
C-au rămas schelete reci
Florile dalbe,
Doamne, pune-le pe crengi,
Albe flori de nalbe.

NUNTA GÂZELOR

S-au adunat gândacii pe-o muche de răzor
În cete, multe cete ca frunzele pe plai,
Mergând sfioşi şi mândri, cu tobe în alai,
Reginei să pețească, frumosul fiu de crai !

- Cu cine s-o însoare
Voi spuneți-mi, răzoare?
Iar vântul îmi şopteşte:
-Taci tu, cu mândrul Soare!

- O fi adevărat ce-mi spui?
E prea de dimineață
Şi-ntunecat pe grui,
Nu cred să facă nunta
Cu voia soarelui !

Iar luna să-i cunune,
Luceafărul nu-mi spune,
Oricum, regina Lie
Doreşte-o căsnicie….

S-au adunat lăcuste şi greieri sute, mii,
Pe dealul mare-alaiul s-a transformat în stol,
Dorind cu-nverşunare să aibă şi ei parte
De dragostea reginei, … pe-o muche de răzor!

DAR DE NUNTĂ

Prin părul tău de vânt furat
Aud cum tobele îți bat
Şi cum privirile din zi
Spre patul nupțial vor fi
Izvor curat ….

Aleanul dorului în zori
Să-ți plimbe mândri ai tăi paşi,
Căci printre mugurii-n fiori
Nu-ți fie teamă că ne laşi
Udate flori.

Vor plânge fluturii pe câmp
Plecarea ta din lumea lor,
Va fi un chin făr' de cuvânt
Un zbucium stins, suav descânt
Şi iertător …

Aud cum tobele îți bat
Şuvoaie-n lacrimi de cristal,
În piept trăirile se-mpac
Degeaba, buzele-n zadar,
Se tot desfac.

Căci tremură, să plâng-ar vrea
Chiar rochia de mărgărint,
Albită-n puritatea sa
Din fulgi de rouă picurând,
Cu flori de nea.

De teamă-n noapte c-ai să prinzi
Gustul bucatelor în pârg,
Albul voalurilor uzi
Cu lacrimile care curg
Şi ne inunzi.

Te-aşteapt-un mire în altar

Să-ți fie pavăză la drum,
Inelul sufletului dat
Așa de simplu și oricum
Ți-e închinat.

Te-așteapt-o poartă în tăceri,
Te-așteaptă alte mâini și dor,
Culoarea altor primăveri
Le vei primi c-un alt fior
Și noi poveri.

Pe calea drumului îndat'
Doar lumânările-ți desfac
Frumosul voal,
În ziua multă,
Ca dar de nuntă.

LACUL

În oglindă-şi ţese fracul
Înverzit de-atâta umbră,
Şade clipocind în valuri
Iar în el se scaldă încă,
Pitpalacul.

Pe un nufăr două broaşte
Se întreabă cât e, oare,
De la stele mai încolo,
Cât se vede-n zare-adâncă
Pân' la soare?

Căci în ziua însorită
Ele văd vaporizânde,
Picături ce din adâncuri,
Lacul îl străbat secându-i
Line unde.

Două raţe mititele
Îşi fac cuibul pentru ouă,
Din surcele şi nuiele
Împletesc acoperiş,
Să nu le plouă.

Dintr-o dragoste fierbinte
Fără scrupule, pe faţă ,
Sper că vor ieşi din ouă
Zarvă mare şi speranţe
Cu boboci de raţă.

Sălciile-adorm pe maluri
Ies străjerii la hotar ,
Rădăcinile din valuri
Prind pământul,să nu-l fure
Apa iar.

În oglindă-şi spală fracul
Înverzit de-atâta umbră
Ce ascunde pitpalacul.
Dirijor peste natură
E doar lacul.

DAR DE LOGODNĂ

Logodna mea de-o fi iubită
De ochii palidelor frunți,
Ți-aş cere ție înserare
Să nu m-alungi, să mă asculți …

Când vroiam să-ți ofer
O iubire-n chip şi fel,
Nu ştiam ce-mi va da
La nunta mea !

Nevinovat, nevinovată,
Gonind ca două umbre-n vânt,
Mi-ai fost iubită, din curată
Te-ai murdărit, ființă de rând…
Când puteam să-ți ofer
O iubire-n chip şi fel,
Nu ştiam ce-mi vei da
La nunta mea!

Colindător, colindătoare,
Ca două inimi de cristal
Am rămas umbre şi visare,
Suflete-n dar.

Nu mai pot să privesc
Golul trupului firesc,
Ochii tăi îmi vor fi,
Lacrimă-n zi …

CĂRĂRI MURDARE

Spre fântânile din vale
Trec nevestele, pe rând,
Să clătească fiecare
Rufele la prund.
Pe potecă-i iarbă multă,
Buruieni şi ghimpi cu colți,
Să le taie cine oare
Şi-ar mai pune mintea-n roți?
Nici gunoiul cel din curte
Nu-l aruncă în grădină ,
Lumea-l strânge ca să-l uite
Pe-astă uliță străină...

De mai vrei să treci pe vale
Poți s-aduni în lista minții
Cioburi mii sau strâchini goale,
Sârme ce-şi arată colții ….
Uneori câte-o găină
Stă-ntr-o margine-aruncată
Nu ştii nici de câte zile,
Zace moartă !
Iar când ploaia le adună
Apele croiesc drum ,
Gropi întinse se-mpreună
Spre fântâni, acum.

Uite-aşa cărate-n grabă
Pietricelele din coastă
Fac şuvoaie săpăturii
Din ulița noastră…
O femeie cu ligheanul
Îndreptată spre fântână
S-a impiedicat, sărmana,
Scăpând rufele din mână,
Mai pe ce să cadă goală

Peste geamurile multe
Cioburite lângă poala
Picioarelor rupte.

De foc şi de supărare
Strigă-n lungul drumului:
- Hei, cei de la Primărie,
Fire-ați voi ai dracului !....

SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

S-au bătut aseară doi nebuni;
Nu ştiu care-a fost de vină
Şi nici pentru ce pricină,
Ştiu că i-am văzut în larmă
Printre pruni.

Îşi pierduse cingătoarea
Unul dintre ei în iarbă, îngrozit;
Cel'lalt neuitând strânsoarea
Pe la spate îi strecoară
Un pumn repezit!

Lângă ei lumea cu rândul
Îi îndeamnă către sagă,
Iar nebunii fără minte
Joacă precum li se cântă;
- Dă-i cu pumnul, măi Ciopleagă! ...

Oare cine e de vină?
Spune-mi tu, mută gradină!

PRIMĂVARA

Dup-o lungă aşteptare,
Peste tot pământurile
Şi-au adus din alte spaţii
Rânduri, rânduri, vânturile.

Iarba-n rouă se dezgheaţă
Dezvelindu-şi verdele,
Dintr-o altă lume, parcă,
Creşte cu încredere.

Mugurii pe crengi dau farmec
Fructelor, nebunele,
Ce sunt gata să plesnească-n
Flori şi nesupunere.

De pe două ramuri crude
Ies în ziuă strigăte,
Se-ntărâtă două vrăbii
Spunând iernii:-Stinge-te!

Mă privesc aşa, cochete,
Chiar găinile din curte;
Un cocoş să le desfete
Este greu, că-s multe, multe … !

Pe la colţuri de grădină,
Cresc în noaptea limpede
Ghiocei şi toporaşi ce
Ne-nvelesc cu zâmbete.

DE CE-AŞ FI TRIST?

E-aşa de rece noaptea-n zi
Şi mă frământ …e un calvar
În ochii sufletului meu !
Însingurat, e trist şi greu
Ecoul gândului mereu
Îmi spune-ntr-una:
- De ce eu?

La poarta gândului curat
Cine să-mi bată fără rost?
Iubirea nu-mi dă ce i-am dat,
O dragoste să tot fi fost
Neruşinare-n zi de post
Şi simt că numai eu
M-am înşelat!

De felul meu sunt altruist,
Când nu-s de vină, asta ştiu,
Îmi port al crucii mele Crist'.
Mă doare rana-n suflet rău,
Mă consolez în zi mereu
Şi nu sunt
Trist!

CÂNTECUL DUNĂRII

În prundişul galben
Dunărea tot sapă
Şi cară la vale
Nisip fin cu apă.

Îl înmoaie vremea
Îl usucă vântul,
Mărunţeste apa
Pietrele, de-a rândul!

Praf de aur galben
Din prundişul-mal,
Dunărea clădeşte
Viaţă la hotar.

În curgerea-i lină
Armonie-n valuri,
Frumos cântă Fluviul
Revărsat pe maluri.

Din prundişul galben
Văd sclipiri de astre,
Pădurile-n ape-s
Fantome, albastre.

Pe câmpuri salcâmii
Cresc podoabe albe,
Şi dau primăverii
Miresme de nalbe.

În frunzişul fraged,
Se-ntâlniră cerbii
Şi aşteaptă-n ziuă
Să dea colţul ierbii.

Frunzuliță verde
Dunărea tot sapă
Și cară la vale
Viață,-ncet, cu apă.

OCHI AMOREZI

Lacrimi taine-n ochi albaştri
Multe vrăji ascund în ele
Şi topindu-se pe iris
Se transformă-n albăstrele.

Cum minciuni presară-n simț
Două boabe de cristal,
Ne privesc fără sfială
Şi ne-nşeală, iar …

Genele se împreună-n
Umbre, pe sânul firav,
Aş da mult să nu devină
Plânsu-ți, năravr!

UMBRE

Simt goluri în urmele visului
Goluri ce nu-s,
Simt paşii din lumea abisului
Ce m-au adus.

Cărarea la marginea drumului
Fără hotar
Îmi spune că-s umbră pământului
Cenuşă şi jar.

Simt goluri în negura trecerii
Abur şi fum,
Lumina-n izvoarele facerii-i
Fantomă la drum.

Îmi caut în liră cuvântul
Umbră sunt eu,
Din mine plămădi-va pământul
O zeiţă şi-un zeu.

NU VREAU NIMIC

Ce să mai cer eu lumii din bunătatea firii,
Când se-nrăiră şerpii prea-veninoşi pe culmi,
Ne duşmănesc şi norii ca un răspuns iubirii
Nu-i dragoste-ntre oameni, de parc-ar fi nebuni!

Nu vreau ca din văpaia celestă să mă satur,
Nu vreau să am palate cu ziduri mari de aur,
Ce să mai cer eu vieții, când ea este palatul
Iar inima curată, e cel mai scump tezaur!

Nu vreau nimic din munca vecinului confrate,
Să îl ajut, de pot, dac-aş avea răgazul,
Pe truda lui trăiască în pace şi bucate,
Nepoții mei la urmă să nu-mi spurce obrazul!

Din greaua încercare cu răul răzvrătit,
Mă-mpac numai cu mine: - Nu vreau nimic!

ROMANŢA TIMPULUI PIERDUT

Mă urăşte vremea,
Mă urăşte timpul,
Ceas fără de viaţă
Şi fără noroc,
Te-am ales, pierduto,
S-alergăm prin ceaţă,
Mai bine făceam
Să nu fii deloc …

Lacrima curată
De pe ochi şi gene,
Vie ca un cântec
Dintr-al lumii dor ,
De pe-a tale buze
N-am cules nectarul,
Să te am şi goală-n,
Dulcele fior.

Paşii mei uita-vor
Drumul ce odată
Cu sau fără voie
Viaţa mi-o purtau,
M-aşteptai străină

De pe-o lume altă,
Dragostea-mi fierbinte
Degeaba-ţi şopteau !

Oare când voi trece
Pe la poarta vie
Amintirii noastre-n
Zilele de post,
O să-mi ceri iertare?

Poate-ai să te bucuri,
Însă bucuria
E din cioburi sparte
Şi fără de rost …

CÂMPURI ÎN NOIEMBRIE

Floricelele pe câmpuri
Parc-au înghețat stinghere
Şi albindu-se spre ziuă
Fac potecii brumărele.
Mărăcinii de-astă vară
Cocârjați, împestrițați,
Zgribuliți vor să ne-nțepe-n
Talpă, deocheați.

Arăturile de toamnă
Au întors pământurile,
Iar prin brazdele-nnegrite
Joacă vânturile.

Le înmoaie şi îngheață
Un decembrie lunar,
Curând albul va cuprinde
Tot canalul, magistral.

PASTEL DE IARNĂ

Anul nou pare că-şi cerne
Albă mantie de rouă,
E un ger de te pătrunde
Nici nu te mai poți ascunde,
Prin livadă joacă fulgi ,
De zici că plouă.
Cristaline-n înserare
Stelele se ceartă-ntr-una,
Tremurând în line unde
Zgâlțâinde şi plăpânde,
Pe poteci zăpada-n valuri
Cheamă luna.

Arborii se văd în ziuă
Îmbrăcați cu briliante,
De-aşa mare bogație
Nu ştiu cum mai pot să ție
Viață-n scoarță şi îngheț
De sevă vie.

Dintre fiarele pădurii
Lupii, doar, mai stau la pândă;
În zăpada de pe-ogoare,
Pasc în ciopor căprioare
Şi se-apropie de sat ,
Să se ascundă.

Se întinseră pe câmpuri
Stâlpi de ‘naltă tensiune,
Ca să cheme şi s-adune
Ciori sau alte ființe brune,
Spre-a avea şi ele-n zi,
Pe ce se pune.

Doar Grivei latră, săracul,
Fiindcă nu are coteț:
“ Mi-a fost lene, nu știu bine! “
A lătrat nervos la mine
Și mi-a spus că-n iarna asta,
O să-ngheț!

Poate c-o avea dreptate, cine știe?
Voi vedea și eu, cu timpul, ce-o să fie!

GÂNDULUI MEU

M-am străduit aşa, să plâng
De nu ştiu câte ori ,
M-am îmbăiat şi recules
În lacrimi -flori.

N-au mai venit vecinii pe la noi
Să-mi țină de urât,
Mi-e verde-n minte câmpul cu trifoi …
De la-nceput.

Şi mi-am dorit, apoi, s-alerg …
Alerg mereu,
E încă zi în drum întins,
Gândului meu …

REVERSUL VIEŢII

În pădure, printre frunze,
Peste ierburi mici se-ndoaie
Şi se tot răsfrânge-n unde
Mlădios ca două paie
Negricios cu doi ochi lucii,
Subţiratic şi prelung
Mi-aş dori să îl ajung,
În frunzişul adunat pe lângă sălcii;
Se învârte şi se-ntoarce
Cu-ai săi ochi limpezi şi reci,
Se înoadă, se desface
Şi aşa aleargă-ntr-una pe poteci.

L-am văzut chiar azi în luncă
Şi privesc cum se îngână ,
Doi ochi mici, pete-n lumină,
Cu o limbă ascuţită ce-o bifurcă.
Unda drumului bătut
Vălurită-n iarba moale ,
Este drumul său ştiut
Ce îl duce-n luncă,-n vale;
Îşi ascute colţii tineri
Mititei, neveninoşi,
Lupta sa cu viaţa-n foame
Îl trimite printre boji.

O broscuţă ieri, sărmana,
Îi ieşise-n cale mică !
A-ncercat să sară iute
Peste frunzele-i ştiute,
Acum, vântul o ridică ….
Un izvor îndreaptă calea
Spre o baltă strânsă-n vale,
Unde multe-adună foamea-n
Locul lui de vânătoare:

Peştişori şi brotăcei ,
Fluturaşi şi gândăcei.
Lumea toată dă cunună
Echilibrului, natură !.

Astrul zilei îl înmoaie
Fiorul căldurii roată ,
Îl trezeşte şi se-ndoaie-n
Apa rece şi curată.
- Ce va face când răscrucea-n
Drumul vieții lui pe-aici ,
Întâlni-v-aşa, în treacăt,
…un arici? …

CÂMPIA ÎN TOAMNĂ

Au înverzit din nou câmpiile în toamnă
Prin limpedea minune de grâu firav şi mic ,
Tulpinile plăpânde se înfrăţesc cu teamă
Şi se-nveşmântă-n ţolul apărător de frig.

Nici brumele geroase, nici astrul din amiaz'
Nu pot cerni marama semințelor divine ,
Doar focul viu şi aspru cu-al lerului răgaz
Vor da culoarea pâinii, din sufletele pline.

E-atât de mare câmpul în golul dintre sate
Ce umple disperarea singurătăţi-n drum ,
E liniştea câmpiei cu case-mbătrânite
Prin care-aleargă vântul, rătăcitor, oricum … !

Au înverzit din nou câmpiile în toamnă …
Vom aşteptăm An-Noul, trecerii peste iarnă !

.

Iubite cititorule,

Îţi mulţumesc pentru osteneala şi timpul acordat lecturii acestui volum, rămânându-ţi profund îndatorat. Dacă ţi-am greşit, te rog frumos să mă ierţi.

Dumitru Dumitrescu

978-606-517-014-8